

1. tanulmány

ÉLETRITMUSOK

Március 30., szombat délután

Isten munkája a természetben bölcsességre tanít, és a gyógyítás ajándékát adja mindenkinek. Az ismétlődő évszakok örök váltakozása folyamatosan dicsőségét, erejét és szeretetét jelenítik meg. – *A keresztény nevelés alapjai*, 61. o.

[Jézus] a saját példája által tanította, hogy az idő minden pillanata örök eredményekkel van tele, úgy dédelgetjük majd, mint egy kincset, és szent célokra használjuk fel. Ő egyetlen ember mellett sem haladt el úgy, hogy értéktelennek gondolta volna, hanem arra törekedett, hogy mentő orvossággént használja fel minden lélek iránt. Bármilyen társaságban volt, olyan leckét adott nekik, ami megfelelő volt az idő és a körülmények számára is. Igyekezett reményt kelteni a legdurvább és legkevesebbet ígérőnek is, biztosítva őket, hogy feddhetetlenné és ártalmatlanná válhatnak, eljutva egy olyan jellemre, amiben nyilvánvalóvá válik, hogy ők Isten gyermekei. Gyakran ismerkedett meg Sátán uralma alatt sodródókkal, akiknek nem volt erejük kitörni az ördög csapdájából. Jézus az ilyen elbátortalanodott, beteg, elcsábított és elbukott személyekhez is a leggyengédebb szánalommal szólt, olyan szavakkal, amikre szükségük volt, és amiket megértettek. – *Jézus élete*, 91. o.

Az ember még alighogy megszületik, máris elkezd meghalni. És a világ szüntelen munkája a semmibe vész, hacsak nem nyeri meg az örök életre vonatkozó igazi tudást. Az időt munka közben valóban értékelő férfinak egy hozzá illő palotája és halhatatlan élete lesz. Érdemes volt megszületnie.

Figyelmeztettek minket, hogy ügyeljünk jól az időre. Soha nem lehet jóvátenni az elvesztegetett időt. Egyetlen pillanatot sem hívhatunk vissza. Csakis úgy tudjuk visszaszerezni az időnket, hogy a maradandó dolgok legnagyobb részével foglalkozunk, és munkatársai leszünk Istennek nagyszerű megváltási tervében.

Aki így cselekszik, annak a jelleme átformálódik. Isten fia lesz, a mennyei család tagja és a mennyek Királyának gyermeke. Az angyalok társaságához tartozik. – *Krisztus példázatai*, 342. o.

Nagyon értékes az életünk ideje, ezért minden tettünket jól meg kell fontolnunk. Megadott nekünk, hogy elvégezzük azt a munkát, amit az Úr is jónak lát, örökké tart és jó lélekkel vállaljuk el...

Az élet minden napján és minden egyes órájában, a gyerekkortól a fiatal korig, az ifjúságtól a középkorú évekig, majd az időskor éveit felé haladva az élettörténetünket hűségesen rögzítik a mennyei könyvekben, ahogy a művész csiszolt lemeze visszatükrözi az előtte ülő vonásait. Minden nap, minden óra magával hozza a lehetőségeket, amiket az embernek fejlesztenie kell. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy egy pillanatot is elveszítsünk azzal, hogy gondatlanul dolgozunk az Úrnak. – *The Upward Look*, 291. o.

Március 31., vasárnap – Kezdetben

[Lisztrában] az apostol igyekezett átadni a bálványimádóknak a tudást, hogy Isten a Teremtő és Fia az emberiség Megváltója. A figyelmüket először az Úr csodálatos alkotásaira irányította: a napra, a holdra és a csillagokra, az ismétlődő évszakok gyönyörű rendjére, a fenséges, hóborított hegyekre, a sudár fákra és a természet többi csodáira, amelyek túlmutattak az emberi értelmén. Pál apostol a Mindenható művein keresztül a pogányok gondolkodását a világmindenség nagy Uralkodójának szemlélésére fordította. – *Az apostolok története*, 180. o.

A mag kicsírázása a lelki élet kezdetét jeleníti meg, és a növény fejlődése a keresztyén növekedés nagyszerű ábrázolása. Ahogy a természet-

ben történik, úgy van ez kegyelem által: nincsen élet növekedés nélkül. A növénynek vagy fejlődik, vagy elpusztul. Ahogy a növése is csöndben és észrevétlenül, ám folyamatosan történik, így van a keresztény élet fejlődésével is. Fejlődő életünk minden állomásán lehetünk tökéletesek, mégis ha Isten szándéka beteljesül ránk nézve, állandóan haladni fogunk. Egy életút munkája a megszentelődés. Amint megsokszorozódnak a lehetőségeink, a tapasztalatunk gyarapszik, és a tudásunk is növekszik. Alkalmassak leszünk a felelősség hordozására, és az érettségünk arányos lesz a lehetőségeinkkel. – *Krisztus példázatai*, 65–66. o.

Nem a benne rejlő erő miatt van, hogy a föld évről évre nagylelkűen terem, és tovább mozog a nap körül. Isten keze irányítja a bolygókat, és tartja őket a helyükön rendezett sorban az égen. Az Ő ereje által követi egymást a nyár és a tél, a vetés és az aratás, a nap és az éjszaka szabályos rend szerint. Szava által fejlődik a növényzet, jelennek meg a levelek, és bontanak virágot a rügyek. Amink van: a nap minden egyes sugara, az eső zuhogása, az étel morzsája, az élet minden pillanata a szeretet ajándéka. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 74–75. o.

Az egész menny megtartja a szombatot, de nem szeszélyesen, semmittevően. Ezen a napon a lélek minden erejének föl kellene ébrednie, hiszen nem Istennel és Krisztussal, a Megváltónkkal találkozunk? Hit által fogjuk Őt szemlélni. Arra vágyik, hogy mindenkit felfrissítsen és megáldjon.

Mindenkinek éreznie kellene, hogy neki is része van a szombati istentiszteletek érdekessé tételében. Nem csak formaságból gyűltök össze, hanem a gondolatok kicserélésére, a mindennapi tapasztalatok elmondására, a hála kifejezésére, a mennyei világosság utáni komoly vágyakozásra, hogy megismerjétek Istent és akit elküldött, Jézus Krisztust. A Krisztusért összegyűlő közösség megerősíti a lelket az élet nehézségeihez és konfliktusaihoz. Soha ne gondoljátok, hogy keresztények lehetek, ha magatokba zárkoztok. Minden egyes személy az emberiség nagy hálójának a része, és a tapasztalataikat nagy mértékben meghatározzák a társaik élményei. – *Bizonyágtételek*, VI. kötet, 362. o.

Április 1., hétfő – Az élet ritmusai

Isten hatalmas nyilvánul meg a szívverésben, a tüdő működésében és az élő áramlatokban, melyek a test ezerféle különböző csatornáin folynak keresztül. Létezésünk minden pillanatával és az élet összes kényelméért az Ő adósai vagyunk. Az embert az alsóbbrendű teremtmények fölé emelő erők és képességek a Teremtő adottságai. Megtölt minket a jótéményeivel. Az elfogyasztott ételért, a megivott vízért, a viselt ruháért, a belélegzett levegőért is a lekötelezettjei vagyunk. Különleges gondoskodása nélkül dögvésszel és méreggel telne meg a levegő. A Mindenható nagylelkű jótévő és védelmező. Az égen fenn ragyogó nap, ami a természetet magasztalja, a hold furcsán ünnepélyes sugárzása, az égbolt dicsőségei a ragyogó csillagokkal teleszórva, a vidéket felfrissítő és a növényzetet életető zápor... a nap és az éjszaka váltakozása, a megújuló évszakok: mind-mind az Alkotója szeretetéről mesélnek az embernek. Magához láncolt minket ezekkel az égi és földi jelekkel. – *Sons and Daughters of God*, 17. o.

Életművünkkel most az örökkévalóságra kellene felkészülnünk. Nem tudjuk, milyen hamar zárul le az életünk, és milyen lényeges, hogy leküzdjük az alantas, bűnös természetünket, és Krisztus arcképére változzunk át. Egy pillanatot sem pazarolhatunk el. Naponta kell készülnünk az öröklétre. Az életutunk biztosítja az örök élet áldására törekvést. Az Úr próbát adott nekünk, és ha hatvan és még 10 évig élünk, milyen rövid idő is ez az üdvösségünk kimunkálásához! Majd hasonlítunk össze ezt a szakaszt az élettel, amit felbecsültünk, az Isten életével. A vizsgáztatásra és bizonyításra szánt rövid időszakunk bármikor véget érhet. Milyen megfontoltnak kellene lennünk, hogy tiszta jogcímet biztosítsunk magunknak az újjáteremtett földi otthonunkhoz. – *This Day With God*, 117. o.

A keresztény kiváltsága, hogy csatlakozhat a fény Forrásához, és az élő kapcsolat által a világ világossága lehet. Krisztus valódi követői fényben járnak majd, ahogy Ő a fény, és így nem fognak bizonytalanul bolyongani, botladozva, mivel a sötétben haladnak. A nagy Tanító lenyűgözi hallgatóit az áldással, amik lehetnek a világ számára, úgy

képviselve Őt, ahogy a nap fölkel keleten, eloszlatja a sötétség ködét és árnyékait. A hajnal helyet ad az új napnak. A Nap aranylóan, színesen, majd a fény ragyogásával bearanyozza az eget: a keresztény élet szimbóluma. Miként a Nap fénye minden élő számára fényesség, élet és áldás, így kellene a keresztényeknek is a jó munkájuk, vidámságuk és bátorságuk által a világ világosságaivá válniuk! Ahogy a napfény eloszlatja az éjszaka árnyait, elárasztja ragyogásával a völgyeket és a hegyeket, így fogják a keresztények visszatükrözni a rájuk ragyogó igazság Napját. – *This Day With God*, 92. o.

Április 2., kedd – Amire nem számítunk

Szükséges kitartanunk a próbákban, mert ezeken keresztül kerülünk közelebb mennyei Atyánkhoz, engedelmeskedve akarátának, hogy így viszonzozhatjuk az igazságos felajánlását...

A Mester jól látja, hol van szükségünk megtisztulásra a mennyei királyságához. Addig nem hagy minket a kemencében, amíg teljesen meg nem semmisülünk. Ahogy az ezüst finomítója és tisztítója bánik a keze munkájával, Ő is úgy figyeli a megtisztulás folyamatát, míg meg nem pillantja a tükörképét bennünk. Gyakran úgy érezzük, hogy a szenvedés lángjai csapnak fel fölöttünk, és ezzel egy időben attól félünk, hogy teljesen megsemmisülünk, mégis Isten szerető kedvessége ugyanolyan nagy irányunkban ezekben az időkben is, mint mikor lelkünkben szabadok vagyunk, és ujjongunk őbenne. A kemence megtisztít és nemessé tesz, de nem zúz össze, és nem semmisít meg. – *Hetednapig Adventista Biblia-kommentár*, IV. kötet, 1182. o.

Sokan komoly hibát vétenek a vallásos életükben, amikor a figyelmüket teljesen az érzéseikre irányítják, és így ítélik meg az előmenetelüket vagy hanyatlásukat. Az érzések nem jelentenek biztos alapot... Egyetlen reményünk abban van, ha Jézusra „nézünk fel, hitünk kezdőjére és bevégezőjére”. Minden megvan benne, hogy reménnyel, hittel és bátorsággal ösztönözzön. Ő a mi igazságunk, vigaszunk és örömünk...

Óránként szükséges Jézusban bízunk. Megígérte, ahogy eljön a nap, úgy erőnk is lesz hozzá. Kegyelmeből a jelen minden terhét elviselhetjük, és a feladatainkat elláthatjuk. Ám sokakat lesújt a jövődjö bajok előérzete. Folyton azt lesik, hogyan hozhatnák át a holnap baját mára. Ekként a próbáik nagy részét csak képzelik. Óróluk Jézus nem gondoskodik. Csak a mai napra ígérte meg a kegyelmet. Megparancsolja, hogy ne terheljük le magunkat a holnap gondjaival és problémáival, mert „elég minden napnak a maga baja”. – *Bizonyságtételek*, V. kötet, 199–200. o.

Semmi komorság nincs Jézus vallásában. Szomorú arcú keresztények olyan benyomást keltenek, mintha csalódtak volna Urukban. A jellemét rosszul mutatják be, és érvekkkel szolgálnak az ellenségeiknek. Lehet, hogy szóban azt állítják, Isten az atyjuk, de komorsággal és szomorúsággal a világ felé mégis azt árulják el, mintha árvák lennének.

Krisztus arra vágyik, hogy a szolgálatát olyan vonzóvá tegyük, ahogy valójában az is. Egyedül a könyörülő Megváltónak tárjuk fel az önmegtágadásunkat és szívünk titkos megpróbáltatásait! Hagyjuk ott a terheinket a kereszt lábánál, örvendezzünk szeretetének és annak, aki előbb szeretett bennünket; így menjünk az úton tovább! Talán ember soha nem ismerheti meg a lélek és Isten között titokban folyó munkát, de a Szentlélek munkájának eredménye a szívben mindenki előtt nyilvánvaló lesz, mert Ő „látja a rejtett dolgokat, és megjutalmaz téged”. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 88. o.

Április 3., szerda – Átmeneti szakaszok

Milyen megaláztatás volt Pál számára tudni, hogy bármire is kapott felhatalmazást, úgy vélte, azzal Istent szolgálja, miközben Krisztust üldözte. Mikor a Megváltó fölfedte magát előtte dicsőségének fényes sugaraiban, Pál eltelt gyűlölettel maga és a munkája iránt. Krisztus dicsőségének ereje megsemmisíthette volna őt, de az apostol a remény foglya volt. Testileg megvakult Jézus jelenlétének dicsőségétől, akit

káromolt, de lelkileg láthatott, fölkelhetett a levertségből, ami elkábította és eltompította az érzékeit...

Bűnösnek, teljesen elveszett embernek látta magát, aki a Megmentő nélkül csak gyötrődik. A vaksága napjai és éjszakái alatt volt ideje gondolkodni, úgy tekintett magára, mint tehetetlen és reménytelen valakire Krisztushoz képest, aki egyedül képes megbocsátani neki, és igazsággal öltöztetheti fel. – 23. számú kézirat, 1899.

Barátkozzunk meg a gondolattal, az Úr felkészült arra, hogy nagy dolgokat tegyen meg értünk, de nekünk is fel kell készülnünk, hogy megkapjuk ezeket a dolgokat azzal, hogy megüresítjük a szívünket minden önteltségtől és elbizakodottságtól. Egyedül Istent magasztaljuk fel. „Akik engem dicsőítenek – mondja –, azoknak dicsőséget szerzek.” (1Sám 2:30) Nem szabad, hogy hajlamunk legyen az elismerésre, mivel „ismeri az Úr az övéit”. Akik nem magabiztosak, de bizalmatlanul tekintenek a saját munkájukra, nekik fogja egyedül Isten felfedni a dicsőségét. Ők fogják a legjobban felhasználni a kapott áldásokat. – *This Day With God*, 300. o.

Ahogy a szél láthatatlan, mégis világosan látjuk és érezzük a hatását, így van ez Isten Lelkének munkájával is az emberi szívben. Újjáteremtő erejét egyetlen szem sem láthatja, mégis új életet szül a lélekben, Isten képmására új személyt teremt. Míg a Szentlélek munkája csendes és észrevehetetlen, a hatása nyilvánvaló. Ha Isten Lelke megújította a szívet, az élet tanúskodik majd a tényről. Miközben semmit nem tehetünk azért, hogy megváltoztassuk a szívünket, vagy harmóniába kerüljünk Istennel; míg egyáltalán nem bízhatunk magunkban vagy a jó munkánkban, az életünk fogja megmutatni, vajon Isten kegyelme bennünk lakik-e. Változás lesz látható a jellemben, a szokásokban és a törekvésekben. Világos és határozott lesz a különbség a között, milyenek voltunk, és milyenek vagyunk most. A jellemet nem az alkalmankénti jó cselekedetek és rossz tettek mutatják meg, hanem a megszokott szavak és tettek iránya...

Aki Jézus Krisztusban új teremtés, a Lélek gyümölcseit termi, ami „szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség” (Gal 5:22–23). Többé nem a korábbi vágyaikhoz szabják magukat, hanem az Ő lépteit követik, a jellemét tükrözik vissza, és megtisztítják magukat éppen úgy, ahogy Ő is tiszta. – *Jézushoz vezető út*, 57–58. o.

Április 4., csütörtök – Kapcsolatok

Isten azt akarja, hogy hívei tisztítsák meg a kezüket és a szívüket. Ez boldogtalanná teszi majd őket? Szomorúságot hoz a családjukba, ha szívélyesek és türelmesek, udvariasak és elnézőek? Távolról sem. A családjuk iránt tanúsított kedvességük visszahat rájuk is. Ezt a munkát kellene bevinni az otthonukba. Ha a családtagok nem készültek föl arra, hogy békében lakjanak itt, még nem állnak készen, hogy a nagy fehér trón körül összegyűlő családban éljenek...

Igyekeznünk kell a bűnt távol tartani egymástól, támaszkodjunk Krisztus vérének érdemeire, és majd a csapás napján, mikor az ellenség körül fog minket, angyalok között járhatunk. Ők tűzfalként vesznek körül bennünket, és egy napon majd velük együtt sétálhatunk Isten városában. – *In Heavenly Places*, 30. o.

Nincs hatásosabb ékesszólás, mint a tiszta, igaz keresztény csendes, következetes élete. Az ember nagyobb befolyást áraszt a lényével, mint azzal, amit mond.

A Jézusért elküldött szolgák azzal a jelentéssel jöttek vissza, hogy soha nem beszélt úgy egy ember sem, mint Ő. De ennek az volt az oka, hogy senki nem élt még úgy, mint Krisztus. Ha másként élt volna, mint ahogy tette, nem tudott volna úgy beszélni, ahogy beszélt. Szavai meggyőző erejűek voltak, mert tiszta és szent szívből eredtek, ami tele volt szeretettel és együttérzéssel, jóakarattal és igazsággal.

A jellemünk és a tapasztalatunk határozza meg a másokra tett befolyásunkat. Azért, hogy másokat is meggyőzzünk Krisztus kegyelmének erejéről, a saját életünkben kell ismernünk annak erejét. A lelkek

megmentésére bemutatott evangéliumnak egyben annak az örömhírnék is kell lennie, ami a mi lelkünket is megmentette. Csak Krisztusba, személyes Megváltónkba vetett élő hittel lehetséges a befolyásunkat éreztetni a kételkedő világban. Ha bűnösöket mentenénk ki a sebesen hömpölygő árból, a lábunk erősen álljon a sziklán: Jézus Krisztuson.
– *A nagy Orvos lábnyomán*, 469–470. o.

Minél közelebb kerülünk az Üdvözítőhöz, annál szelídebbek, aláztosabbak vagyunk, annál kevésbé bízunk magunkban, annál erősebben tartunk ki Jézus mellett, és annál erősebbek leszünk Krisztus által, hogy bűnösöket térítsünk meg, mivel nem az emberi eszköz érinti meg a lelket. A mennyei értelem együttműködik az emberivel, és így lesz hatással a szívre az igazság. Ha Krisztusban maradunk, akkor leszünk képesek hatni másokra, de ez az Ő jelenléte miatt történik, aki így szólt: „Ímé, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) A Sátán legyőzésére kapott erő Krisztus munkájának eredménye bennünk, amit az Ő öröme szerint akarunk megtenni és teszünk is meg.
– *Bizonyságtételek*, VI. kötet, 399. o.

Április 5., péntek – További tanulmányozásra

- *Korai írások*, „Saul megtérése” c. fejezet, 200–203. o.
- *Jézushoz vezető út*, „A tanítványság próbaköve” c. fejezet, 64. o.